

kunde blive enig om en Bevilling til Finantsloven, var det rigtigst, at den heelt gik ud. Det er en Sætning, hvis Rigtighed vist vil blive anerkjendt af Alle; men den er ikke tilstrækkelig til at besvare det Spørgsmaal, der er stillet. Spørgsmaalet stiller sig nemlig saaledes: hvis Fællesudvalgets Medlemmer ikke enten alle blive enige — eller en stor Deel af dem — om at gjøre eet Forslag til begge Thing, vil det have tilfølge, at, idet man ikke kommer ind paa Bevillingen, faae vi ingen Finantslov. Det er en anden Sag med enhver anden Lov, som angaaer Lønninger, eller hvad man vil; men naar Spørgsmaalet er om Finantsloven, da kan man ikke blive staaende derved. Det ligger i det hele constitutionelle System, at en Finantslov ikke kan undværes. Jeg skal ikke gaae ind paa, hvad der skulde skee, hvis Finantsloven ikke udkom; men jeg troer, at det maa være klart for ethvert Medlem, at det vilde være til ubodelig Skade, dersom Finantsloven ikke kom ud. Det er den Hovedbetragtning, som har ledet mig ved at afgive min Stemme i Fællesudvalget, paa samme Tid som jeg har maattet antage, at ved Forslaget var der fastholdt det Princip, at Lønningerne skulle ordnes gjennem Lønningslovene, og ikke gjennem Finantsloven; den Grundsaetning er slaaet fast ved det Endringsforslag, som Fællesudvalgets Fleertal har tilladt sig at stille; det er det Fremskridt, som vi have gjort ved denne Leilighed. Jeg kan ingenlunde erkjende, at det skulde være ønskelig; jeg for min Deel vilde heller ikke have ønsket at komme ind paa en Lønningsbestemmelse, og da denne Bestemmelse om 2500 Rbd., men naar der i Fællesudvalget efter min Overbeviisning ikke var nogen anden Overenskomst at erholde end den, at gaae ind paa denne Bestemmelse, har jeg ikke anseet mig berettiget til at forkaeste det og at udsætte mig for, at Finantsloven ikke kommer ud. Jeg skal dertil endnu bemærke, at der er et Maximum i det Forslag, som tidligere er vedtaget af Forsamlingen, vel ikke i den Form, hvori det er stillet for Diebliffet, men dog altd et Maximum, og jeg antager derfor ikke, at man stricte kan sige, at det er noget aldeles Nyt. Med Hensyn til Nysfælsigheden af at have kunnet conferere med Ministeriet, vil vistnok Enhver

erkjende, at det vilde kunne have ført til en større Enighed i Fællesudvalget end den, der er kommen tilstede; men da de Spørgsmaal, der forelaae, maatte endes igaar Aftes, efter den Erklæring, vi tidligere have hørt af Indenrigsministeren, forekom det mig, at Sagen stillede sig saaledes, at Ministeriet havde fragaar Aftes og til iaften Leilighed til at overveie, hvorvidt det vilde gaae ind paa det af Fleertallet stillede Forslag, og efterat vi nu have hørt den ærede Justitsminister erklære, at han kan gaae ind paa det, forekommer det mig, at der saavidt muligt, saaledes som Forholdene ere, er hødet paa, at man ikke tidligere har kunnet conferere med Ministeriet. Jeg er derfor af den Formening, at det er hensigtsmæssigt for Landstinget at stemme for Forslaget, saaledes som det foreligger, for at vi kunne undgaae det, at der ikke vilde udkomme nogen Finantslov.

M. P. Bruun: Det vil sees af det stillede Endringsforslag, at jeg i Udvalget har hørt til det Mindretal af Landstinget; der ikke har kunnet deeltage i det stillede Forslag. Jeg maa endnu finde Forslaget urigtigt; jeg finder det urigtigt i og for sig derved, at det stiller et Maximum af 2500 Rbd. for Sagernes Størrelse, et Maximum, som jeg er aldeles overbevist om i ikke saa Tilfælde vil vise sig at være for lavt; jeg finder det urigtigt, fordi det som alt berørt af en æret Tale, indbringer noget Nyt i Finantsloven; og jeg finder det endelig urigtigt, fordi det er et Skridt videre i de Indrømmelser, der ere begyndte med nemlig at lade Bestemmelser af denne Art faae Plads i Finantsloven. Det er imidlertid ikke for at begrunde denne min Mening, at jeg har begjært Ordet, jeg kan i saa Henseende henholde mig til, hvad der er ytret af de to ærede Landstingsmænd, der have været med mig i Mindretallet; jeg har kun begjært Ordet for at begrunde min Stemmegivning, naar Sagen kommer til Afstemning. Dersom Sagen forelaa saaledes, at vi havde Udvalget ineltem at stemme over Forslaget, saaledes som det sidst blev vedtaget i Folkethinget, og at stemme over det, saaledes som det sidst blev vedtaget i Landstinget, saa vilde jeg ikke